

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 2Obdo/34/2020
Identifikačné číslo spisu: 1214224513
Dátum vydania rozhodnutia: 29.10.2020
Meno a priezvisko: JUDr. Beáta Miničová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2020:1214224513.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobkyne: JUDr. Adriany Ručkayovej, advokátky, Jilemnického 27, 811 02 Nové Mesto nad Váhom, IČO: 42 140 951, zastúpenej LEGAL CARTEL s.r.o., Na Hrebienu 5433/40, 811 02 Bratislava, IČO: 36 677 175, proti žalovanému: DHL Express (Slovakia), spol. s r.o., Letisko M. R. Štefánika, 820 01 Bratislava, IČO: 31 342 876, zastúpenému JUDr. Janou Hreňovou, advokátkou, Krížna 14, 811 07 Bratislava, v konaní o určenie neplatnosti výpovede zo zmluvy o poskytovaní právnych služieb, vedenom na Okresnom súde Bratislava II pod sp. zn. 22Cb/193/2014, o dovolaní žalobkyne proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave zo dňa 26. novembra 2019, č. k. 2Cob/41/2019-289, takto

rozhodol:

I. Dovolanie žalobkyne o d m i e t a.

II. Žalovanému nárok na náhradu trov dovolacieho konania n e p r i z n á v a.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Bratislava II, ako súd prvej inštancie, rozsudkom zo dňa 19.09.2018, č. k. 22Cb/193/2014-187, žalobu zamietol a žalovanému priznal náhradu trov konania v plnom rozsahu a žalobkyni uložil povinnosť zaplatiť trovy štátu vo výške 155,05 eur na účet Okresného súdu Bratislava II do 15 dní od právoplatnosti rozsudku.

2. V odôvodnení rozhodnutia okresný súd uviedol, že žalobkyňa sa podanou žalobou domáhala určenia neplatnosti výpovede žalovaného zo dňa 27.02.2014 zo zmluvy o poskytovaní právnych služieb žalobkyňou zo dňa 01.12.2008.

3. Súd prvej inštancie po vykonanom dokazovaní dospel k záveru, že nie je daný naliehavý právny záujem žalobkyne na určení, že výpoveď žalovaného zo dňa 27.02.2014 zo zmluvy o poskytovaní právnych služieb žalobkyňou zo dňa 01.12.2008 je neplatná. Uviedol, že žalobkyňa odôvodnila existenciu

naliehavého právneho záujmu len tým, že medzi subjektmi konania je sporná otázka platnosti/neplatnosti výpovede, pričom odstránením neistoty vzťahu strán sporu sa odstránia aj s tým súvisiace vzájomné nároky titulom predmetnej zmluvy. Naliehavý právny záujem videla aj v neistote vo vzťahu k tretím osobám v súvislosti s činnosťami poskytovanými v súlade s predmetnou zmluvou. Podľa názoru súdu prvej inštancie medzi subjektmi konania neexistuje žiadne neistota, či spor ohľadne skutočnosti, že žalovaný už nemá záujem využívať právne služby žalobkyne. Už sama žalobkyňa v žalobe uviedla, že písomnosťou zo dňa 27.02.2014 žalovaný vypovedal zmluvu a vyzval ju, aby ukončila všetky činnosti. Keďže k výpovedi zmluvy podpísanej za žalovaného p. N. a p. O. neboli priložené plné moci, tieto boli žalobkyni predložené na osobnom stretnutí dňa 21.08.2014, teda ešte pred podaním žaloby. Po odmietnutí prevzatia výpovede sa výpoveď žalobkyni doručovala ešte emailom a poštou. Na základe svedeckých výpovedí súd dospel k jednoznačnému záveru, že žalovaný nemá záujem ďalej využívať právne služby žalobkyne, t. j. podľa názoru súdu preto ani neexistuje žiadna neistota.

4. Súd prvej inštancie ďalej poukázal na to, že v súčasnosti už žalobkyňa pre žalovaného žiadnu činnosť nevykonáva, preto by sa v prípade súdneho určenia jej postavenie nezmenilo, pričom súd nenadobudol ani presvedčenie, že by v závislosti od rozhodnutia o požadovanom určení došlo k ohrozeniu práva žalobkyne, prípadne k vzniku ujmy na jej strane. Ak je žalobkyňa názoru, že žalovaný dlhuje žalobkyni odmenu za poskytnuté služby, samotným určením platnosti/neplatnosti sa táto spornosť neodstráni, práve naopak, vyžadovalo by to žalobu o plnenie. Zároveň súd poukázal na fakt, že strany konajú v zmysle ukončenia zmluvy, t. j. neprideľovanie práce zo strany klienta a nevykonávanie žiadnej činnosti zo strany advokátky pre klienta v zmysle ukončenej zmluvy.

5. O nároku na náhradu trov konania súd prvej inštancie rozhodol podľa § 255 ods. 1 C. s. p.

6. Na odvolanie žalobkyne, Krajský súd v Bratislave, ako odvolací súd, napadnutým rozsudkom zo dňa 26.11.2019, č. k. 2Cob/41/2019-289 potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie s tým, že žalovanému priznal voči žalobkyni náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu, o výške ktorých rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením.

7. V odôvodnení napadnutého rozhodnutia odvolací súd uviedol, že medzi sporovými stranami bola dňa 01.12.2008 uzatvorená Zmluva o poskytovaní právnych služieb, na základe ktorej žalobkyňa poskytovala pre žalovaného právne služby. Písomnosťou označenou ako Výpovedanie zmlúv o poskytovaní právnych služieb zo dňa 27.02.2014 žalovaný vypovedal zmluvu o poskytovaní právnych služieb bez udania dôvodu, pričom táto výpoveď bola podpísaná W. N.-M. a W. X. O.. Dňa 21.08.2014 na osobnom stretnutí so žalovaným bolo žalobkyni predložené plnomocenstvo pre p. N. a p. O.. Naliehavý právny záujem na požadovanom určení neplatnosti výpovede zo Zmluvy o poskytovaní právnych služieb (ďalej aj „zmluva“) žalobkyňa odôvodnila tým, že medzi subjektmi konania sú sporné skutkové okolnosti ohľadom ukončenia predmetnej zmluvy - t. j. otázky platnosti/neplatnosti výpovede, pričom určovacou žalobou sa odstráni neistota vzťahu strán sporu a s tým súvisiace vzájomné nároky titulom predmetnej zmluvy. Odôvodnila ho aj neistotou žalobkyne vo vzťahu k tretím osobám v súvislosti s činnosťami poskytovanými v súlade s predmetnou zmluvou.

8. S poukazom na § 137 písm. c/ C. s. p. odvolací súd zdôraznil, že žalobca má naliehavý právny záujem na určení, či tu právo je alebo nie je vtedy, ak je tvrdené právo neisté alebo ohrozené za predpokladu, že vyhovujúcim určovacím rozsudkom možno túto neistotu alebo ohrozenie odstrániť. Naliehavosť sa prejaví v tom, že určovací rozsudok bude pre žalobcu podstatným spôsobom užitočný, naliehavosť nie je daná, ak má žalobca k dispozícii iný spôsob ochrany tvrdeného práva.

9. V prejednávanej spore žalobkyňa tvrdí, že určením neplatnosti výpovede zo zmluvy sa odstráni stav neistoty a nároky s tým súvisiace, s čím nemožno súhlasiť. Žalobkyňa môže mať v danom prípade už len záujem na odstránení následkov porušenia práva, teda na plnení. Prípadný určovací výrok by nebol podľa odvolacieho súdu pre žalobkyňu užitočný, keďže žiadne nároky a to predovšetkým jej nároky voči žalovanému by týmto vyriešené neboli. V tomto prípade žaloba na plnenie, v rámci ktorej by sa riešili prípadné nároky žalobkyne, by bola vhodným nástrojom, keďže žaloba o plnenie konzumuje aj určovací výrok. Napriek tomu, že žalobkyňa uvádza, že ona si žiadne nároky neuplatňuje a obáva sa nárokov zo

strany žalovaného, toto jej tvrdenie o prípadných nárokoch zo strany žalovaného nemá podľa odvolacieho súdu žiadne opodstatnenie.

10. Podľa odvolacieho súdu by určovacia žaloba tak, ako ju sformulovala žalobkyňa viedla k množeniu sporov, resp. nemá žiaden praktický význam, keďže sama žalobkyňa v žalobe uvádza, že má slúžiť aj na vyriešenie vzájomných nárokov sporových strán, pričom v odvolaní sa už obmedzuje len na prípadné nároky žalovaného titulom škody a neistotu, či má prevziať zastupovanie voči žalovanému, resp. prevziať zastupovanie klientov s obdobným predmetom podnikania. Odvolací súd poukázal na skutočnosť, že žalobkyňa je advokátka, má postupovať podľa Advokátskeho poriadku a nemôže 5 rokov tvrdiť, že je v stave právnej neistoty. Pri určovacích žalobách totiž podľa súdnej judikatúry je nutné zohľadniť aj časové hľadisko, t. j. potreba odstránenia neistoty musí byť aktuálna.

11. K odvolacej námietke týkajúcej sa vád konania odvolací súd uviedol, že nesúhlasí s tvrdením žalobkyne, že zo spisu nie je zrejmé, kedy bolo otvorené pojednávanie a kedy mala žalobkyňa možnosť predniesť svoj návrh. Zo zápisnice z pojednávania zo dňa 23.02.2015 vyplýva, že bolo otvorené pojednávanie a bolo umožnené vyjadriť sa právnym zástupcom sporových strán. Na pojednávaní dňa 23.05.2016 bola vypočutá žalobkyňa ako strana sporu, mala teda možnosť predniesť návrh a vyjadriť sa ku všetkým skutočnostiam. Civilný sporový poriadok a predtým ani Občiansky sporový poriadok presne neupravuje, akou formou má byť otvorené pojednávanie, stačí ak to z obsahu zápisnice, resp. z priebehu pojednávania nesporne vyplýva. V tomto prípade podľa odvolacieho súdu nemožno mať pochyb, že súd prvej inštancie riadne pristúpil k otvoreniu pojednávania a na ďalšom pojednávaní pristúpil k výsluchu žalobkyne. Žalobkyňa preto podľa názoru krajského súdu nemôže namietat, že jej bolo upreté právo vypovedať. Na pojednávaní dňa 23.02.2015 bol uskutočnený jej výsluch a k otázke naliehavého právneho záujmu sa vyjadril jej právny zástupca.

12. Pokiaľ ide o námietku, že súd prvej inštancie nevykonal všetky navrhnuté dôkazy, považoval odvolací súd za potrebné poukázať na zápisnicu z pojednávania zo dňa 19.09.2018, podľa ktorej strany sporu nemali ďalšie návrhy na dokazovanie a súd vyhlásil dokazovanie za skončené.

13. K námietke, že ak bol návrh zamietnutý pre nedostatok naliehavého právneho záujmu, kedy sa súd nemal zaoberať vecnou stránkou konania, odvolací súd uviedol že s týmto možno súhlasiť. Podľa súdnej judikatúry, ak súd dospeje k záveru, že nie je naliehavý právny záujem na požadovanom určení, žalobu zamietne bez toho, aby sa zaoberal vecnou stránkou žaloby. Ak teda súd prvej inštancie vykonával dokazovanie nad rámec zisťovania naliehavého právneho záujmu, bolo to nadbytočné, neznamená to však vadu, ktorá by mala vplyv na správnosť rozhodnutia.

14. Na základe takto zisteného skutkového a právneho stavu odvolací súd rozhodnutie okresného súdu ako vecne správne potvrdil a rozhodol o náhrade trov odvolacieho konania.

15. Proti rozsudku odvolacieho súdu podala v zákonom stanovenej lehote dovolanie žalobkyňa (č. 1. 324 spisu), prípustnosť ktorého odôvodnila podľa § 420 písm. f/ C. s. p., keďže má za to, že postupom odvolacieho súdu došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

16. Žalobkyňa (v ďalšom texte tiež ako „dovolateľka“) vzhľadla vadu zmätočnosti v tom, že už rozsudok súdu prvej inštancie nebol dostatočne odôvodnený, a to aj z toho hľadiska, že súd prvej inštancie sa v rámci jeho odôvodnenia nijakým spôsobom nevysporiadal s návrhmi na vykonanie dokazovania, ktoré navrhol advokát na pojednávaní dňa 23.02.2015 (s návrhom na výsluch žalobkyne a štatutárnych zástupcov žalovaného). Tieto návrhy dôkazov okresný súd nevykonal, ani neodmietol a svoje rozhodnutie súd ani nálezite podľa názoru dovolateľky neodôvodnil.

17. Dovolateľka zdôraznila, že z práva na spravodlivú súdnu ochranu vyplýva aj povinnosť konajúceho súdu v odôvodnení rozhodnutia zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a návrhmi na vykonanie

dôkazov strán s výhradou, že (ne)majú význam pre rozhodnutie.

18. Žalobkyňa zastáva názor, že odvolací súd sa dostatočne nevysporiadal s jej argumentmi uvedenými v odvolaní, resp. jej argumenty nesprávne právne posúdil a napadnutý rozsudok dostatočne neodôvodnil. Dovolateľka preto považuje napadnutý rozsudok za nespravodlivý, pretože okresný súd mal vykonať všetky dôkazy ňou navrhnuté, ktoré mohli prispieť k náležitému objasneniu veci. Odvolací súd v napadnutom rozhodnutí iba stručne podľa žalobkyne uviedol, že na pojednávaní konanom dňa 19.09.2018 strany nemali návrhy na doplnenie dokazovania a súd vyhlásil dokazovanie za skončené. Z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia podľa dovolateľky vyplýva, že tento nespravodlivosť rozhodnutia okresného súdu len potvrdil, čím potvrdil porušenie jej práva na spravodlivý proces.

19. Na základe všetkých vyššie uvedených tvrdení žalobkyňa dovolaciemu súdu navrhla, aby napadnutý rozsudok odvolacieho súdu (prípadne aj súdu prvej inštancie) zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie.

20. Žalovaný sa k dovolaniu žalobkyne nevyjadril.

21. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“), ako súd dovolací [§ 35 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej aj „C. s. p.“)], po zistení, že dovolanie podala včas žalobkyňa, v neprospech ktorej bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 C. s. p.), zastúpená podľa § 429 ods. 2 písm. a/ C. s. p., bez nariadenia pojednávania (§ 443 C. s. p.) dospel k záveru, že dovolanie žalobkyne nie je dôvodné.

22. Právo na súdnu ochranu nie je absolútne a v záujme zaistenia právnej istoty a riadneho výkonu spravodlivosti podlieha určitým obmedzeniam. Toto právo, súčasťou ktorého je nepochybne tiež právo domôcť sa na opravnom súde nápravy chýb a nedostatkov v konaní a rozhodovaní súdu nižšej inštancie, sa v občianskoprávnom konaní zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za splnenia ktorých občianskoprávny súd môže konať a rozhodnúť o veci samej. Platí to pre všetky štádiá konania pred občianskoprávnym súdom, vrátane dovolacieho konania (I. ÚS 4/2011). Otázka posúdenia, či sú, alebo nie sú splnené podmienky, za ktorých sa môže uskutočniť dovolacie konanie, patrí do výlučnej právomoci dovolacieho súdu.

23. Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C. s. p.).

24. Podľa § 420 C. s. p. je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej, alebo ktorým sa konanie končí, ak: a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd alebo f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

25. Podľa § 428 C. s. p., dovolateľ musí v dovolaní popri všeobecných náležitostiach podania uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh).

26. Podľa § 431 ods. 1 C. s. p., dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (ods. 2).

27. Predmetom dovolacieho prieskumu je napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu, ktorým rozhodnutím bol potvrdený rozsudok súdu prvej inštancie. Z tohto dôvodu je dovolanie voči napadnutému rozhodnutiu prípustné podľa § 420 C. s. p., pretože ide o rozhodnutie odvolacieho súdu, ktorým sa konanie v danom procesnom štádiu končí.

28. Podľa názoru žalobkyne je jej mimoriadny opravný prostriedok prípustný podľa § 420 písm. f/ C. s. p., v zmysle ktorého ustanovenia je dovolanie prípustné, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Hlavnými znakmi, ktoré charakterizujú túto procesnú vadu, sú: a) zásah súdu do práva na spravodlivý proces a b) nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci procesnej strane, aby (procesnou aktivitou) uskutočňovala jej patriace procesné oprávnenia.

29. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky.

30. Z obsahu dovolania je zrejmé, že vadu zmätočnosti podľa § 420 písm. f/ C. s. p., vidí dovolateľka v tom, že sa odvolací súd dostatočne nevysporiadal s jej argumentmi uvedenými v odvolaní, resp. jej argumenty nesprávne právne posúdil a napadnutý rozsudok dostatočne neodôvodnil ak neskúmal, či dôkazy ňou navrhnuté mohli prispieť k náležitému objasneniu veci.

31. Dovolací súd pripomína, že už podľa predchádzajúcej právnej úpravy nebolo dôvodom znemožňujúcim realizáciu procesných oprávnení strany sporu (a zakladajúcim prípustnosť dovolania), nedostatočné zistenie rozhodujúcich skutkových okolností, nevykonanie všetkých navrhovaných dôkazov alebo nesprávne vyhodnotenie niektorého dôkazu (R37/1993, R125/1999, R42/1993). Najvyšší súd Slovenskej republiky aj v rozhodnutí uverejnenom v Zbierke rozhodnutí a stanovísk súdov Slovenskej republiky pod č. 125/1999, dospel k záveru, že ak súd v priebehu konania nevykonal všetky navrhované dôkazy alebo vykonal iné dôkazy na zistenie skutočného stavu, dovolanie proti rozhodnutiu odvolacieho súdu podľa § 237 písm. f/ O. s. p. nie je prípustné, lebo to nemožno považovať za odňatie možnosti konať pred súdom.

32. Podľa § 185 ods. 1 C. s. p. súd rozhodne, ktoré z navrhnutých dôkazov vykoná. Dôkazy súd hodnotí podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti; pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo počas konania najavo (§ 191 ods. 1 C. s. p.).

33. O tom, ako v tej - ktorej veci prebiehalo pojednávanie, môže dovolací súd usudzovať len z obsahu spisu. V preskúmanom spore je v spise na č. l. 184 založená zápisnica o pojednávaní pred súdom prvej inštancie, ktoré sa uskutočnilo dňa 19.09.2018 (č. l. 184 spisu). Zo zápisnice vyplýva, že na pojednávaní sa zúčastnili právni zástupcovia strán sporu. Zo zápisnice je zrejmé, že pred vyhlásením dokazovania za skončené, právni zástupcovia strán sporu uviedli, že nemajú žiadne ďalšie návrhy na doplnenie dokazovania a uplatnili si náhradu trov konania. Uvedené procesné úkony strán vykonané na záver pojednávania je možné považovať za záverečné zhrnutia, resp. záverečné reči. Obsah tejto zápisnice preto v ničom nesvedčí o tom, že súd prvej inštancie stranám sporu nevytvoril procesnú možnosť realizovať procesné práva, ktoré im z Civilného sporového poriadku vyplývajú. Vzhľadom na uvedené dospel dovolací súd k záveru, že dovolateľkou namietaná vada (a to právo byť vypočutý, navrhnúť dôkazy) sa neprejavila v správnosti napadnutého rozhodnutia, z ktorého dôvodu dovolateľka neopodstatnene namieta procesný postup súdu vo veci navrhovania dôkazov, ktoré podľa jej názoru mohli prispieť k náležitému objasneniu veci. Týmto je možné konštatovať, že postupom odvolacieho súdu nedošlo k odňatiu žalobkyni patriacim procesným právam v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

34. V súvislosti s dovolacou námietkou žalobkyne ohľadom nedostatočného odôvodnenia napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu dovolací súd zdôrazňuje, že povinnosť súdu svoje rozhodnutie náležite odôvodniť je jedným z princípov predstavujúcich súčasť práva na spravodlivý proces v zmysle čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

35. Štruktúra práva na odôvodnenie súdneho rozhodnutia je rámcovo upravená v § 220 ods. 2 C. s. p.,

pričom táto norma sa uplatňuje aj v odvolacom konaní (§ 387 ods. 2 C. s. p.). Z odôvodnenia súdneho rozhodnutia musí vyplývať vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami pri hodnotení dôkazov na jednej strane a právnymi závermi na strane druhej. Všeobecný súd by mal vo svojej argumentácii, obsiahnutej v odôvodnení svojho rozhodnutia, dbať tiež na jeho celkovú presvedčivosť. Ústavný súd SR vo svojej ustálenej judikatúre zdôraznil, že odôvodnenia rozhodnutí prvoinstančného súdu a odvolacieho súdu nemožno posudzovať izolovane (napr. II. ÚS 78/05, III. ÚS 264/08, IV. ÚS 372/08, IV. ÚS 350/09), pretože prvoinstančné a odvolacie konanie z hľadiska predmetu konania tvoria jeden celok (IV. ÚS 489/2011). Tento právny názor zahŕňa aj požiadavku komplexného posudzovania všetkých rozhodnutí všeobecných súdov (tak prvoinstančného súdu, ako aj súdu odvolacieho, prípadne aj dovolacieho), ktoré boli vydané v priebehu príslušného súdneho konania.

36. Dovolací súd po preskúmaní oboch vo veci vydaných rozhodnutí, tak prvoinstančného, ako aj odvolacieho, dospel k záveru, že rozsudok odvolacieho súdu v spojení s potvrdeným rozsudkom súdu prvej inštancie vyššie uvedené kritériá pre odôvodňovanie rozhodnutí v zmysle § 220 ods. 2 C. s. p. spĺňa, a preto ho možno považovať za preskúmateľný a ústavne akceptovateľný. Dovolací súd poukazuje na odôvodnenie rozsudku prvoinstančného súdu, v ktorom sa súd vysporiadal s otázkou existencie naliehavého právneho záujmu, ktorý žalobkyňa vymedzila len tým, že medzi subjektmi konania je sporná otázka platnosti/neplatnosti výpovede, pričom odstránením neistoty vzťahu strán sporu sa odstráni aj s tým súvisiace vzájomné nároky titulom predmetnej zmluvy. Súd prvej inštancie dospel k záveru, že medzi subjektmi konania neexistuje žiadne neistota, či spor ohľadne skutočnosti, že žalovaný už nemá záujem využívať právne služby žalobkyne. S odôvodnením prvoinstančného rozsudku sa v celom rozsahu stotožnil aj súd odvolací, ktorý v odôvodnení svojho rozhodnutia zrozumiteľným spôsobom uviedol dôvod, pre ktorý mal za správny postup prvoinstančného súdu. Odvolací súd v napadnutom rozhodnutí zdôraznil, že podľa súdnej judikatúry, ak súd dospeje k záveru, že nie je naliehavý právny záujem na požadovanom určení, žalobu zamietne bez toho, aby sa zaoberal vecnou stránkou žaloby. Ak teda súd prvej inštancie vykonával dokazovanie nad rámec zisťovania naliehavého právneho záujmu, bolo to podľa odvolacieho súdu nadbytočné, čo ale neznamená vadu, ktorá by mala vplyv na správnosť rozhodnutia. Odvolací súd ďalej k námietke, že súd prvej inštancie nevykonal všetky navrhnuté dôkazy poukázal na zápisnicu z pojednávania zo dňa 19.09.2018, podľa ktorej strany sporu nemali ďalšie návrhy na dokazovanie a súd vyhlásil dokazovanie za skončené. Odôvodnenie napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu rešpektuje úpravu zakotvenú v § 387 ods. 2 C. s. p., podľa ktorej odvolací súd v prípade, ak sa v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení svojho rozhodnutia obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody. Uvedené je reakciou na súdnu prax v prípadoch úplných a presvedčivých rozhodnutí súdov prvej inštancie, kedy odôvodnenie rozhodnutia odvolacích súdov je len kopírovaním vecne správnych dôvodov. V takých prípadoch rozhodnutia obsahujú stranám sporu známe podania, známy napadnutý rozsudok a v závere obsahujú už len stručné konštatovania o správnosti a presvedčivosti napádaného rozhodnutia, s ktorým sa odvolací súd stotožňuje. Je tomu tak aj v posudzovanom spore, preto rozhodnutie odvolacieho súdu nemožno považovať za svojvoľné, zjavne neodôvodnené, nepreskúmateľné, resp. ústavne nekonformné. Za porušenie základného práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a naplnenie dovolacieho dôvodu v zmysle § 420 písm. f/ C. s. p. nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv žalobkyne (viď napr. I. ÚS 673/2014, II. ÚS 27/2008, III. ÚS 167/2013).

37. Dovolací súd preto konštatuje, že dovolanie žalobkyne podľa § 420 písm. f/ C. s. p., nie je procesne prípustné, z ktorého dôvodu jej dovolanie proti napadnutému rozsudku odvolacieho súdu podľa § 447 písm. c/ C. s. p., ako procesne neprípustné odmietol bez toho, aby sa mohol zaoberať dôvodnosťou dovolania.

38. O trovách dovolacieho konania rozhodol najvyšší súd podľa § 453 ods. 1 C. s. p. v spojení s § 255 ods. 1 C. s. p.

39. Toto rozhodnutie prijal Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9

zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 01.05.2011).

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.